

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Floremundi Raemundi V. Cl. Olim Consiliarii Regis
Galliarvm Ex Calviniano Catholici Synopsis Omnium hujus
temporis Controversiarum tam inter Lutheranos,
Calvinistas quam alios plurimos. Sive Historia ...**

Raemond, Florimond de

Coloniae Agrippinae, 1655

II. Bellieuraeus Gallorum regis in Angliam Legatus ut exsequutionem latae sententiae impediret, quae tres menses ipsius respectu dilata fuit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10880

Mariam quondam Scotiae reginam Iacobi V. Scotiae quondam regis filiam ac haerem, quae communiter Scotiae Regina appellatur, Francorum regis viduam, laza & ab omnibus nostri regni Statibus in nuper habito Parlamento non conclusa solum, sed post maturam etiam deliberationem tamquam iusta & legitima, confirmata: visis etiam assiduis subditorum nostrorum precibus, rogantium Nos ac sollicitantium, ut non modo ad publicationem, sed etiam executionem eiusdem sententiae contra personam praedictae Mariae procedamus, quum in longiori eius detentione certo & evidenter non vita solum nostra, sed & ipsi subditi, eorumque posterit, atque adeo publicus regni status, tam quoad Evangelium & veram Christianam religionem, quam quoad pacem ac tranquillitatem, periclitentur: post multas dilaciones tandem dictam illam sententiam promulgari iussimus, haecenus vero ab eius executione dandis mandatis abstinuimus, licet interea à Parlamenti nostri Statibus quotidie moneremur, omnes nostros subditos tam ex Nobilitate quam alijs Ordinibus, pro ea qua vitam nostram, & qui ex ea dependet, felicem huius regni statum complectuntur cura, nihil magis petere atque desiderare, quam ut praedicta sententia executioni mandetur. Quamvis autem assiduae illae flagitationes, preces & consilia cum naturali nostra inclinatione & benignitate vehementer pugnarent: tamen visiti tandem tam ipsorum precibus, ad vitae nostrae securitatem solummodo spectantibus, quam publici ac privati in regno nostro status respectu, consensimus ut Iustitiae cursus ultra non iniberetur. Eoque vobis, tamquam nobilissimis & praecipuis regni nostri membris mandamus, ut visis his quam primum Eodringhamum vos conferatis, & praesentibus Amia Pauleto arcis praefecto alijsque regni nostri Officiarijs saepedictam illam sententiam quo vobis videbitur loco tempore ac modo, in persona dictae Mariae executioni mandetis: non obstantibus quibuscumque legibus aut contrarijs iussionibus, &c. Gernouici I. Februarij, regni nostri anno xxix.

II. Mandatum hoc tertio mense post sententiae publicationem editum fuit. (c) Interea vero Henricus III. Galliae rex, ut rebus paene desperatis remedium aliquod afferret, Pomponium Bellieurius, ad Cancellariatus dignitatem merito post euectum, ad Elisaberham misit: qui vixit Lon-

dinum appulsus, summam statim haereticorum iniquitatem & acerbissimum in Mariam odium expertus est. Ut enim ab Elisabetae aditu & colloquio eum excluderent, famam spargi curarunt, Lutetiae vnde Legatus venerat, contagiosam luem vehementer grassari, atque ea Legati ministros esse infectos. Quam difficultatem quum patientia ille vicisset, Elisabetae quae in mandatis à rege habebat, non singulari modo facundia, sed mira etiam libertate exposuit: Regem suum Mariae, tam propinqua cognatione sibi deuinctae, utpote quae fratrem regis natu maiorem in matrimonio habuerit, & Franciae regina consecrata: ac coronata fuerit, causa ac praesenti fortuna vehementer affici; nec quidquam ei molestius posse contingere, quam si sacri illi Gallicorum liliorum flores, quibus Mariae caput paulo ante splenduerat, in aliena terra marcescere ac conculcari videantur. Quod si antiqui inter Galliam & Angliam federis respectus ab hoc tristi & cum omni ratione pugnante proposito auocare eam non possit; illud saltem consideraret, rem fore non noui modo & inter Reges ac Principes haecenus inusitati, verum etiam ad omnem posteritatem detestabilis exempli. Principis manum non decere fulmen (vbi quidam pernicioso errore quo metuerebantur, pingi voluerint) sed clementiam potius & benignitatem: qua sacro sanctae leges non modo non violentur, verum etiam conferuentur. Rem esse ferè inauditam, à quocumque rege aut reginam supremam aliquam Principem, in quem nullum illi ius sit, capitis supplicio condemnari atque affici: si qui vero id fecerint, eos aeterna apud omnem posteritatem infamia laborare. Regi aut Principi in neminem quam subditos ius esse. Supremos Principes non nisi à supremo iudice posse iudicari. Hanc sententiam non modo in Mariae, sed ipsius etiam Elisabetae caput lazarum, ut pote quae dicitur, Reginam iustitiae manibus tradi posse. Plagam hanc non facile coalituram. Cogitaret secus, quanta mala Conradini supplicium inuexerit, & in primis Siculas illas vespas. Inter Mariae tamen & Conradini causam multum interesse. Hunc enim armata manu Neapolitanum regnum fuisse ingressum, ut tam vitam quam regnum Carolo Andegauensi eriperet: Mariam inermem & solam

fere, in-
(c) Bellieurius Galliae regis legatus executionem impetire nititur.

fere, in Angliam tamquam ad asylum confugisse, ut contra rebelles subditos cognatæ reginæ opem imploraret. At pro auxilio, viginti annorum captivitatē sustinuisse, ac tandem capitis damnatam. Non hanc idoneam esse avertendi periculi, quod tam ipsi Elisabethe, quam religioni ac universo regno impendere dicant, rationem, quæ eum inaudita in tantam reginam crudelitate conjuncta sit. Quin potius multo majora inde pericula ac magis cruenta damna oritura. Quod si rebus suis bene consultum velit, non tam perdere quam conservare reginam Scotiæ anniteretur: cuius vita certissimum futurum sit tam publicæ quàm privatæ tranquillitatis ac salutis pignus. Hanc unam esse, quæ tam Gallorum quam Scotorum arma divertere ab Angliæ regno possit. Notum esse quorum instinctu regina ad extrema hæc & præcipitia consilia descenderit, eorum nempe qui nihil magis metuant, quam ne Elisabethe mortua, Maria regnum hæreditario jure sibi debitum assequatur. Prætexcum sumi religionem, quam nuper audiente te disputarunt, conservari non posse, vivente ea quæ a teneris annis Papismi erroribus infecta, omnibus modis extinctam eam cupiat. Atque hanc unam causam esse, cur illam è medio, & quidem crudeli supplicio sublatam velint: in quo non reginæ commodum & regni salutem, sed suas ipsorum utilitates & affectiones sequantur. Regem vero suum reginæ omnia frustra cupere, ac rogare, ne subditis illa suis regias coronas tam contumeliose habendi faciat potestatem: non ignarum in rebus ad imperii dignitatem & incolumitatem spectantibus optimum esse tam anticipata ac periculosa remedia procul habere, ac nihil quod necesse non sit, mutare. Vreretur suo ipsa consilio, quod Gallorum regibus per bella ista civilia non semel dedisset: quum certum sit, tam acerbas poenas de summis Principibus in quos nulla nobis potestas est, sumtas, non modo non prodesse, verum etiam summa pericula & gravissima damna afferre. Quod si posthabitis bonis consiliis afflictam reginam, non, prout clementiæ & hospitalitatis lex postulat, consolari, sed ex mera invidia atque odio pessumdare ipsa voluerit, regem suum eam injuriam quam gravissime laturum, e jusque ulciscendæ rationes initurum: ut in re quæ ad communem omnium Regum & supremorum Principum, & in primis ad Galliæ Regum injuriam ac contumeliam pertineat.

Differentem ita, ac multa alia dicentem Belli-

curium, Elisabethe contra quam aliàs solita erat, impatienter audivit, tandem vero ita respondit: Quandoquidem res hæc tam gravis sit æque ardua, se cum suis Consiliariis super ea amplius deliberaturam. Ad id vero tantum Bellicurii orationis tres menses fuerit dilata. Hæretici interim tam Angli quam Galli Elisabetham urgere non desistebant, hi monendo ac varia consilia ac pericula comminiscendo, illi supplicando. Prædicantes in primis nulla re suam illam religionem incolumem conservari ac stabiliri posse clamitabant, quam Mariæ reginæ morte: quæ Angliæ sceptrum olim potita, sine dubio alterius illius Mariæ exemplum imitatura, & extincta vera religione, Papsimum reduktura, & totam insulam tyrannico Pontificum jugo rursus subiectura sit. Sed & universum Elisabethe consilium Lotharingicæ & Guisianæ domus odium incitabat. Ad pericula quod attinet, Galliæ regem suis rebus ita impeditum esse aiebant, ut nihil minus quam de Anglia oppugnanda cogitare possit: idque facile ipsos haugenotas prohibicuros. Scotiæ regem, in cuius regno tantam ipsa habeat factionem partibus suis addictam, non valde metuendum esse: ac facile animum ejus successione in regno spe placari posse. Guisianorum non eas esse opes, ut tanto regno metuendæ sint. Hispaniæ regem jam ante capitali odio Elisabetham persequi: hacque ipsa ratione non minimam nocendi ipsi occasionem sublatum iri. Et ut horum nihil esset, incertum tamen quodcumque bellum tantum periculi non habere, quantum longior Mariæ vita non modo ipsius Elisabethe vitæ, sed & religionis & totius regni statui atque incolumitati allatura sit; ut quæ factionis suæ viribus Angliæ sceptrum comparare sibi nunquam sic cessatura. Quin jam illam à plerisque Catholicis pro regina ac suprema domina agnosceret, atque ita nominari. Apud regni ordines reginam non semel conquestam esse, adeoque ægerrime tulisse, quum ut proximi sibi hæredis & successoris nomen ederet, rogaretur. At Papsitas non modo Mariæ hoc jus post mortem Elisabethe, sed ipsa adhuc vivente, tribuere ac vindicare. Quibus aliisque rationibus homines invidi & Catholicæ religionis hostes infestissimi Elisabetham perpulerunt, ut de Maria supplicium sumi jussent.

III. Maria interim mortis nuncium expectans, in carcere cœlestem quasi vitam auspiciata erat, assiduæ divinarum rerum contemplationi, præca-